

Een kleine, rode kat met laarzen

Toen mijn oude baas stierf, was ik niet verdrietig.
De molenaar had een goed leven gehad.
Hij had hard gewerkt, maar was gelukkig geweest.
Hij liet drie zoons, een molen en een ezel na.
En mij.

De oudste zoon kreeg de molen.
De middelste zoon kreeg de ezel.
De jongste zoon moest tevreden zijn met mij.
Dat is niet veel.
Ik ben maar een kleine, rode kater.
De jongste zoon had liever de molen of de ezel gekregen.
Niet dat hij mij niet graag had. Integendeel. Hij hield
ontzettend veel van dieren, en hij was altijd aardig voor
me geweest.
Maar hij was bang.
Bang dat hij van de honger zou omkomen.

‘Mijn broers hebben geluk,’ zei hij tegen mij. ‘Ze kunnen
samenwerken. Met de molen en de ezel kunnen ze hun
eigen brood maken. En ik? Wat moet ik doen? Ga jij soms
muizen voor me vangen?’

Dat vond ik geen slecht idee.
Elke nacht ving ik een muis en legde ze op het nachtkastje
van de jongste zoon.
Maar hoeveel honger hij ook had, een dode muis, daar
bedankte¹ hij voor.
Hij aaide me en zei: ‘Je bent heel lief. Maar een jongen eet
toch geen muizen?’
Ondertussen bleef hij maar zeuren. ‘Wat moet ik beginnen?
Ik sterf nog van de honger!’
Dus ik dacht na en bedacht een plan.

Ik zei tegen de jongste zoon: ‘Ach. Maak je geen zorgen.
Geef me een zak en een paar laarzen, en alles komt in orde.’
De jongste zoon keek me ongelovig aan.
Maar hij gaf me wat ik vroeg.

De laarzen trok ik aan, en de zak hing ik rond mijn nek.
Ik stopte de zak vol heerlijk fris geurend gras.
Zo ging ik op pad.
Door de grote laarzen kon ik heel ver en heel snel lopen.
Ik liep naar de hei² en ging liggen, met mijn poten in de lucht. Ik hield me muisstil en deed alsof ik dood was.
Al gauw kwam er een jong konijn aan het gras snuffelen.
Ik wachtte geduldig.
Het konijn kroop dieper in de zak om het malse gras op te eten.
Vliegensvlug trok ik de zak dicht.
In één tel doodde ik het konijn.

Met het konijn in de zak, ging ik naar het koninklijk paleis.
Aan de poort stonden twee wachters. Een grote en een kleine.
'Ik wil de koning spreken,' zei ik.
De wachters keken elkaar verbaasd aan.
'Een sprekende kat,' bromde de grootste wachter door zijn baard heen. 'Waarom moet jij de koning spreken?'
'Ik kom hem een geschenk brengen,' zei ik.
Ik opende de zak en liet het dode, nog warme konijn zien.
De grootste wachter knikte.

De kleinste wachter bracht me bij de koning.
De koning zat achteraan in een grote, zilveren zaal.
Op een prachtige, gouden troon.

Ik maakte een diepe buiging, met mijn neus tot op de tippen van mijn laarzen. 'Sire, ik bied u een nederig geschenk aan. Uit naam van mijn meester, de Markies van Carabas.'
Die naam had ik voor de jongste zoon verzonnen.
De koning lachte vriendelijk. 'Dank u wel, beste kat,' zei hij. 'Zeg aan uw meester dat dit geschenk mij heel blij maakt.'

De volgende dag ving ik twee sappige patrijzen in mijn zak.
Ook die bracht ik naar de koning met de groeten van de Markies van Carabas.
Vele weken lang ving ik elke dag een lekker stukje wild en bracht het naar de koning.
Elke keer was de koning verheugd met het geschenk van mijn meester.

Op een dag hoorde ik dat de koning met zijn dochter op uitstap zou gaan. Ze zouden samen een tocht maken langs de rivier, met de koninklijke koets.

De dochter van de koning was de mooiste prinses op aarde. En ze was lief.

Bijna net zo lief als mijn meester.

Ik kreeg een geniaal plan.

Ik ging naar mijn meester en zei: 'Doe wat ik zeg, en je zult een rijk man worden. Ga morgen in de rivier baden. Precies op de plek die ik je zal aanwijzen.'

De jongste zoon geloofde me niet. Dat zag ik in zijn ogen.

Maar hij hield veel van mij, en daarom deed hij wat ik vroeg.

De volgende dag dook hij in het water, precies daar waar ik hem had gewezen.

Hij was nog maar net kopje onder, toen de koninklijke koets kwam aangereden.

Ik sprong voor de grote wielen en schreeuwde: 'Stop!

De Markies van Carabas verdrinkt!'

'Ho!' riep de koetsier.

De prinses gilte.

De koets stopte vlak voor mijn neus.

De koning stapte uit en herkende me meteen.

'Dienaren!' zei hij. 'Vlug! Haal deze man uit het water!'

De dienaren sprongen met kleren en al in de rivier, en zwommen naar mijn meester toe. Mijn meester liet zich verbaasd uit het water halen.

De koning en ik keken ernaar.

'Sire,' zei ik vlug. 'Mijn meester is bestolen. Dieven hebben zijn kleren meegenomen terwijl hij aan het baden was. Ik heb geschreeuwd, maar het hielp niet. Wat kan een kleine kat als ik beginnen tegen stoere rovers? Mijn meester zag het gebeuren en zette een stap verkeerd. Hij kan niet zwemmen, de goede man!'

Ik sloeg mijn poten voor mijn gezicht en deed alsof ik hilde.

'Kom, kom,' suste de koning. 'Uw meester is al gered.

En ik zal hem nieuwe kleren geven.'

Ik had de kleren van de jongste zoon stiekem onder een grote steen verborgen. Maar dat wist de koning niet.

Met de kleren die hij van de koning kreeg, zag mijn meester er vorstelijk en knap uit. Ja, hij leek werkelijk een nobele edelman.

De prinses had de hele tijd zonder iets te zeggen toegekeken. En nu bloosde ze als een rijpe tomaat.

Ze glimlachte verlegen naar mijn meester, en mijn meester lachte verlegen terug.

‘Kom, heer Carabas, stap in en rijd met ons mee,’ zei de koning vriendelijk.

Ik was blij dat mijn plan zo goed verliep.

Maar ik was nog lang niet klaar.

Ik snelde voor de koets uit.

Met mijn grote laarzen kon ik veel sneller lopen dan de paarden die de koets trokken.

Wat verderop waren boeren het land aan het maaien.

Ik riep luid: ‘Hé boeren! Daar komt de koning aan. Als jullie zeggen dat dit land aan de Markies van Carabas behoort, zal ik jullie stinkend rijk maken!’

De koets hield halt bij de hardwerkende boeren.

De koning stapte uit en vroeg vriendelijk: ‘Beste mensen, aan wie behoort dit land toe?’

‘Aan de Markies van Carabas,’ zeiden de boeren in koor.

‘En is hij een goede heer?’ vroeg de koning.

‘Hij is de beste heer van allemaal,’ zeiden de boeren.

Tevreden stapte de koning weer in de koets.

Ik reed een eindje mee.

‘Een mooi stuk land hebt u daar,’ zei hij tegen de jongste zoon.

De jongste zoon knikte, maar durfde niets te zeggen.

Hij hield niet van liegen, maar hij wilde ook niet zijn plan verpesten.

Ik knipoogde naar hem.

‘En de boeren zijn vol lof over u,’ zei de koning. ‘U moet een goed mens zijn.’

Nu begon de jongste zoon te blozen, en hij zweeg.

De prinses keek de jongste zoon vol bewondering aan.

Toen ik zag dat mijn plan werkte, sprong ik van de koets en liep weer verder.

